

GYEREKKOR, KARÁCSONYESTE

*Utcáról utcára, aki csak bírt, futott,
ostorral, kolomppal üztük Belzebubot.*

PRÓBÁLD MEG

*Ha nem sikerül a nehezét lebírni,
próbáld meg kibányini, kiizzadni, írni.*

ZÁVADA PÉTER

A befalazott ajtó

*El kell húzni a bútorokat, fölsöpörni mögöttük
a kiürült vázák zörgését, hangjuk még az ünnepi
nagytakarítások után is velünk él, mert senkinek
nem volt kedve benyúlni a polcok alá, a szekrények
mögötti szűk résekbe, vagy lépcsőről lépésre haladva
föltárni magunkban az okokat, hogy hogyan lehetett
valami köztünk egyszerre ilyen rugalmas és merev,
félálomban rálépsz, halk roppanással beszakad
a páncél, és mint langyos, színtelen váladék, kifolyik
a felismerés, hogy valóban ilyen banálisan egyszerű,
ilyen könnyű akaratlanul összetörni bármit,
és ha ezen kívül tényleg mindent túlél, mostantól
veszélyesebb vagy a legmakacsabb sugárszennyezésnél,
mert amit hátrahagytunk, több mint radioaktív táj,
ízék és a potrohok kiszáradt tömlői, szelvények
kibelezett karosszérei.*

Egy gallyat próbált

*Azt hittem, hogy végre nemet mondok,
ingatam majd a fejem, éreztem, ahogy
mint valami puha káván, a nyakam lassan
elfordul a garbóban, de végül megint semmi,
csak tanácstalanságból néztem enyhén balra,
egy ismeretlen eredetű koppanás irányába,
remegő karom volt az, ahogy a csípőmböz ütődött,
vagy egy száraz faágat vert a szél a kút beton-*

*gyűrűjébe, mert attól féltem, hogy valakinek
abban a pillanatban ugyanazok a főnevek, igék
és melléknevek jutnak eszébe, mint nekem,
hogy egyetlen gondolatom sem maradéktalanul
az enyém, és hogy végül csak az emlékek
maradnak majd, a kerti hintaágy álmosító
nyikorgása, ahogy minden lendülésnél egyre közelebb
csúszott a kerítéshez, vagy apám keze, mikor
a Trabantban a sebességváltót kapcsolgatta:
mintha egy gallyat próbált volna mindenáron letörni.*

